Ἐκ τοῦ ὅσον οὔπω ἐκδιδομένου *Ἀττικοῦ Ἡμερολογίου*, τοῦ ἔτους 1887, ἀποσπῶμεν τὸ κατωτέρω χαριέστατον διηγηματίον, ἐλπίζοντες, ὅτι τὰ μάλα θέλει εὐαρεστήσει τοῖς Ἀναγνώσταις τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*.

Τὸ *Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον*, ἐκτὸς τῶν σπουδαίων διατριβῶν, λογίων συγγραφέων, καὶ τῶν πολλῶν μετὰ χάριτος καὶ εὐφυΐας γεγραμμένων ἄρθρων τοῦ λογίου ἐκδότου καὶ διευθυντοῦ αὐτοῦ κ. Εἰρηναίου Ἀσωπίου, περιέχει καὶ τὸν σπουδαιότατον λόγον, ὃν ἐξεφώνησεν ὁ κ. Ἡρ. Βασιάδης κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει *Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου*, πρὸς τούτοις δὲ καὶ ἱστορικὴν ἀφήγησιν τῆς ἱδρύσεως καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ ἐν λόγῳ Συλλόγου. ὑπὸ τοῦ τέως γραμματέως αὐτοῦ κ. Ὀδ. Ἀνδρεάδου. Κοσμεῖται δὲ ὑπὸ πολλῶν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, προσώπων τε καὶ μνημείων, ἐν αἷς καὶ μία λαμπρὰ ἡλιογραφία, ἔργον τοῦ ἐν Παρισίοις P. Dujardin.

Καί τοι δὲ τὸ ἐκδοθησόμενον *Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον* εἶναι τὸ ὀγκωδέστατον πάντων τῶν μέχρι τοῦδε δημοσιευθέντων, καθ' ὃ ἐκ 40 περίπου τυπογραφικῶν φύλλων ἀπαρτιζόμενον, ἡ τιμὴ τῆς συνδρομῆς μένει πάντοτε ἡ αὐτή, οἷα καὶ πέρυσιν. Ὅθεν ἀποστέλλομεν αὐτὸ ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν ἀντὶ φρ. χρ. 6 χρυσόδετον, (ἄδετον φρ. χρ. 5) εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἀντὶ δὲ δρ. 5,75 χρυσόδετον (ἄδετον 4,75) εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Σ. τ. Δ.

ΑΣΠΡΗ ΚΑΙ ΜΑΥΡΗ

— Ὄχι, Παῦλε, τίποτε.

— Κύτταξε καλλίτερα... Δὲν βλέπεις ὅτι ἔχω μίαν τρίχα ἄσπρην ὀλιγώτερον;

— Δέν τας εἶχά ποτε μετρήσει.

— Ναί, φίλε μου, αὐτὴ ἡ τρίχα εἶναι ὁλόκληρος ἱστορία. Εἶμαι ὁ εὐτυχέστατος τῶν ἀνθρώπων.

— Σὲ συγχαίρω.

— Σοὶ ὁμιλῶ σπουδάζων, ἄκουσε· τὴν ἐπιοῦσαν τοῦ χοροῦ ἐπῆγα εἰς τῆς κυρίας Βρονζάτης. Ἤτο μόνη καὶ ἐγὼ ηὐτύχησα νὰ φανῶ τόσον τρυφερός, τόσον πειστικός, τόσον κατακτητικός, ὥστε ἡ Σοφία...

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὴν ἀποκαλεῖς ἁπλῶς μὲ τὸ ὀνομά της, πᾶσα ἐξήγησις περιττή.

— Ὦ! μὴν ὑποθέτης...

— Ἐγώ! δὲν ὑποθέτω τίποτε.

— Ἤθελα νὰ εἰπῶ μόνον ὅτι ἐγὼ ἤμουν γονατιστὸς εἰς τοὺς πόδας της, κατοπτριζόμενος εἰς τοὺς γλαυκούς της ὀφθαλμούς, ἐκείνη δὲ φιλομειδὴς καὶ ὡραία ὡς Ἀφροδίτη. Αἴφνης τὴν βλέπω καὶ γίνεται σοβαρά, πλησιάζει τὴν ἀπαλήν της χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου μου καὶ... ἀποσπᾷ μίαν λευκὴν τρίχα, τὴν ὁποίαν καί μοι ἐπιδεικνύει. Δὲν δύναμαι νά σοι παραστήσω πῶς ἔμεινα· πρέπει βεβαίως νὰ ὠχρίασα. Ἐνόμισα ὅτι ἦτο περίπαιγμα, σκῶμμα, σάτυρα σατανική. Καὶ φαντάσου, φίλε μου, τὴν θέσιν μου· νὰ εἶμαι γονατιστὸς ἐνώπιον ὡραιοτάτης γυναικός, νά της κάμνω ἐρωτικὰς ἐκδηλώσεις, θερμὰς ὡς τὸ Βεζούβιον, καὶ ἐκείνη νά μοι ἀποσπᾷ μίαν λευκὴν τρίχα καὶ νά μοί την ἐπιδεικνύῃ· δὲν ἦτο φρικῶδες, σὰν νά μοι ἔλεγε: «ἔχεις τρίχες ἄσπρες, καὶ θέλεις νὰ κάνῃς καὶ κόρτε;»

— Ἀκριβῶς αὐτό!

— Καὶ ὅμως!.. τί χαρά! τί εὐτυχία! ἤνοιξε μικρὸν λοβίσκον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ψελλίου της, καὶ εἰσήγαγε μετὰ προσοχῆς τὴν ἄσπρη τρίχα.

— Τί νόστιμο!

— Ἀλήθεια· σὰν νά μου ἔλεγεν, ἐγώ, βλέπεις, δὲν ἔχω τὰς προλήψεις τῶν ἄλλων γυναικῶν· αὐτὲς ἡ ἄσπρες τρίχες δέν με φοβίζουν.

— Διερμηνεύεις θαυμάσια τὰ διανοήματά της.

— Ἐγώ, ἐννοεῖς, διὰ τὸν τύπον, προσεποιήθην ὅτι δὲν ἐπιδοκιμάζω τὴν ἐκλογήν, καὶ εἶπα:

— Μίαν ἄσπρην τρίχα εἰς τὸ λοβίσκον, Σοφία;

— Σιωπή! — μοῦ ἀπήντησε γλυκά, γλυκά, καί μου ἔβαλε τὸ χεράκι της εἰς τὸ στόμα —, δὲν εἶναι καὶ αὐτὴ ἰδική σου, Παῦλέ μου; Καὶ ἔπειτα εἶμαι εἰλικρινής, ἡ ἄσπρη ἔχει τὸ καλὸ ὅτι ἠμπορῶ νά την φέρω πάντοτε μαζί μου, χωρὶς νὰ πέσω εἰς τὴν κακογλωσσιὰ καλῆς τινός μου φίλης. Ἂν τυχὸν ἀπὸ περιέργειαν ἀνοίξῃ κανεὶς τὸν λοβίσκον καὶ ἴδῃ τὴν ἄσπρη τρίχα, εἶναι τοῦ μακαρίτου τοῦ παπποῦ μου, θὰ εἰπῶ καὶ τελείωσε· δὲν ἔχει σχόλια. Θὰ εἶναι ψεῦμα, θά μέ το συγχωρήσῃς.

— Τί ἔξυπνη, τί προνοητική, τί χαριτωμένη γυναῖκα!

— Τὴν λατρεύω· εἶμαι ὁ χαριέστατος τῶν θνητῶν.

— Ἰδοὺ ἔρως, ὅστις κινδυνεύει νὰ γίνῃ χρόνιος.

— Εἰπὲ μᾶλλον αἰώνιος.

— Ἀλήθεια, μὲ τὰ σωστά σου;

— Βέβαια, θά την ἀγαπῶ πάντοτε, αἰωνίως, διὰ βίου, μέχρι τάφου.

— Ἀλλ' εἶσθε δύο.

— Ἀπατᾶσαι· εἴμεθα μία ψυχὴ εἰς δύο σώματα.

— Ὑγίαινε, Παῦλε, σὲ ἀφίνω, διότι κάποιος μὲ περιμένει.

* *

Εἶχον παρέλθει δύο μῆνες, χωρὶς νὰ συναντήσω οὐδαμοῦ τὸν Παῦλον, ἀλλ' ἔλεγον πάντοτε κατ' ἐμαυτὸν ὅτι ταχέως θά τον ἴδω. Φίλός μού τις βαθὺς περὶ τὰ τοιαῦτα ψυχολόγος, εἶχέ με διαβεβαιώσει ὅτι οἱ μῆνες τοῦ μέλιτος, οἱ ἐκτὸς τῆς συζυγικῆς τροχιᾶς ἀνατέλλοντες, διαρκοῦσι τὸ διπλοῦν τῶν συζυγικῶν.

Ἐσπέραν τινὰ ἤμην εἰς τὸ θέατρον, ὅτ' αἴφνης βλέπω ἐνώπιόν μου τὸν Παῦλον.

— Πῶς! ἐδῶ; ἠρώτησα μετ' ἀπορίας.

— Ἀφοῦ εἶσαι καὶ σύ... ἀπήντησεν ἐκεῖνος μετά τινος πικρίας.

— Ναί, ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐρωτευμένος.

— Καὶ ποιός σου λέγει ὅτι ἐγὼ εἶμαι;

— Καὶ πῶς; ἐτελείωσεν ἤδη ὁ ἔρως; ὁ... αἰώνιος;

— Ὦ! φίλε μου, τί τέρας!

— Καλέ, διὰ ποῖον ὁμιλεῖς;

— Διὰ ποῖον; δι' ἐκείνην, τὴν κυρίαν Βρονζάτην.

— Τί λές;

— Ἀλήθεια.

— Σοῦ ἀπέδωκε λοιπὸν τὴν ἄσπρη τρίχα;

— Ἔβαλες τὸ δάκτυλο 'ς τὴ πληγή.

— Λέγε, σὲ ἀκούω.

— Μάθε λοιπὸν ὅτι πρὸ ἑνὸς μηνός, ὅτε ἤμουν τόσον εὐτυχής, ἤρχισα νὰ παρατηρῶ τὰς συχνὰς ἐπισκέψεις ἑνὸς μεγαλοσχήμου κυρίου νεοφερμένου, τοῦ ὁποίου ὅλη ἡ ὡραιότης συνίστατο εἰς τὰ μαῦρα τὰ μαλλιά του, μαῦρα σὰν τοῦ κόρακος τὰ πτερά. Ἔκαμα παρατηρήσεις εἰς τὴν Σοφίαν διὰ τὰς ἐπισκέψεις ἐκείνας, ἀλλ' αὐτὴ «εἶσαι τρελός, μοῦ εἶπε, νὰ ζηλεύῃς ἕναν Ἀράπη» τὸν ἔλεγεν Ἀράπη. Ἀλλ' αὐτὸ δέν μέ καθησύχασε· εἶχα μέσα μου καρβοῦνι. Λόγια, παράπονα, σκηνὲς καθ' ἡμέραν, καὶ ἐκείνη νὰ κλαίῃ, καὶ ἐγὼ νὰ κλαίω μαζί της, ὅτι τὴν ἔκαμα νὰ κλαύσῃ· ὁ παράδεισός μου εἶχε γίνει κόλασις.

— Τὸ ἐννοῶ, ἀλλ' ἡ ζηλοτυπία σου ἀπεδείκνυε τὸν ἔρωτά σου.

— Αὐτὸ λέγω καὶ ἐγώ· τέλος πάντων 'πὲς σήμερα, 'πὲς αὔριον ἡ Σοφία μ' ἔδωκε τὸν λόγον τῆς τιμῆς της, νὰ μὴ δέχεται πλέον τὸν Ἀράπην.

— Τί καλή, τί εὐγενής!

— Ναί, μὰ ἄκουσε καὶ φρῖξε. Προχθὲς τὸ βράδυ ἐπήγαινα εἰς τῆς Σοφίας· καθ' ὁδὸν βλέπω μίαν ἄμαξαν κλειστήν, ἥτις ἦτο σταματημένη πρὸ μεγάλης τινὸς οἰκίας, ὡς νὰ ἐπερίμενεν ἐκεῖ. Ἀπὸ τὸ μέρος ὅθεν διηρχόμην τὸ παράθυρον τῆς ἁμάξης ἦτο ἀνοικτόν· ἔρριψα κατὰ τύχην τὸ βλέμμα, καὶ βλέπω τὸν κύριον μὲ τὰ μαῦρα τὰ μαλλιά· κυττάζω τότε μὲ περισσοτέραν περιέργειαν καὶ πλησίον αὐτοῦ ἐκάθητο μία κυρία, ἥτις εἶχε κατεβασμένην τὴν καλύπτραν, ἂν καὶ ἦτο ἑσπέρα· τοῦτο ὅμως δέν μοι ἔδωκε κἀμμίαν ὑπόνοιαν, καὶ ἐπροχώρησα βήματά τινα. Αἴφνης μία ἰδέα φρικώδης μ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν καί με καρφώνει εἰς τὸν δρόμον. «Μὴ εἶναι ἡ Σοφία;» λέγω κατ' ἐμαυτὸν καὶ στρέφομαι ἀμέσως εἰς τὰ ὀπίσω ἵνα βεβαιωθῶ. Ἡ ἄμαξα ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ· σπεύδω τὸ βῆμα, ἀλλ' ὅτε ἐπλησίασα, ἡ ἄμαξα ἀπήρχετο δρομαίως. Ἐτράπην καὶ πάλιν τὴν πρὸς τὸν οἶκον τῆς Σοφίας· φθάνω· σκοτεινὰ τὰ παράθυρά της· ἀναβαίνω, κτυπῶ τὴν θύραν, ἐρωτῶ τὴν ὑπηρέτριαν:

— Εἶναι μέσα ἡ κυρία;

— Ὄχι, κύριε.

— Ποῦ ἐπῆγεν;

— Δὲν ἠξεύρω.

— Πότε θὰ ἐπιστρέψῃ;

— Δέν μου εἶπε τ' ποτα.

— Εἶναι πολὺ ὥρα του ἐβγῆκε;

— Οὔτε πολλὴ οὔτε 'λίγη.

Ἔφυγα φουρκισμένος· μοὶ ἐφαίνετο ὅτι καὶ ἡ ὑπηρέτρια, ἡ τόσον συνήθως προσηνής, μετεῖχε τῆς συνωμοσίας καὶ μ' ἐπερίπαιζε διὰ τῶν ξηρῶν ἐκείνων ἀπαντήσεων. Δὲν εἶχον πλέον ἀμφιβολίαν ὅτι ἦτο ἡ Σοφία· μεταβαίνω εἰς τὴν λέσχην διὰ νὰ διασκεδάσω τὴν ἀθυμίαν μου, ἀλλὰ ποῦ νὰ διαβάσω, ποῦ νὰ παίξω; Μετὰ μίαν ὥραν ἐπανέρχομαι εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Σοφίας· τὰ παράθυρα ἦσαν καὶ τώρα σκοτεινά· ἐν τούτοις ἀναβαίνω καὶ ἐρωτῶ:

— Ἐπέστρεψεν ἡ κυρία;

— Ὄχι, κύριε, μοῦ ἀπήντησεν ἡ ὑπηρέτρια ξηρά, ξηρά.

Δύνασαι νὰ φαντασθῇς τί νύκτα ἀπέρασα. Τὴν ἐπιοῦσαν ἔκρουσα τὴν θύραν τῆς κυρίας Βρονζάτης· ἦτο μόνη. Μὲ ὑπεδέχθη διὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε προσφιλοῦς μειδιάματος, νεύουσά μοι νὰ καθήσω πλησίον της. Ἀλλ' ἐγὼ μένων ὄρθιος·

— Ἠξεύρω τὰ πάντα, ἐφώνησα μὲ ὕφος ὀργίλον.

— Τί; εἶπεν ἐκείνη ἀταράχως, στρέφουσα πρὸς ἐμὲ βλέμμα ἀπορίας.

— Τί; χθὲς τὸ βράδυ δὲν ἦσουν εἰς τὴν ἅμαξαν μὲ τὸν κύριον ἐκεῖνον, μὲ τὸν Ἀράπην, καθώς, τάχα, τὸν λές;

— Ἐγώ, Παῦλέ μου, εἰς τὴν ἅμαξαν! ὀνειρεύεσα, φίλε μου· δέν σου εἶπα ὅτι ἔπαυσα νά τον δέχομαι πρὸς χάριν σου; εἶσαι τόσον ζηλότυπος!..

— Ὦ φρίκη! Ὦ ὑποκρισία! Καὶ τολμᾷς ν' ἀρνηθῇς ὅτι χθὲς τὸ βράδυ δὲν ἦσουν εἰς τὴν οἰκίαν σου;

— Δέν το ἀρνοῦμαι.

— Λοιπὸν ποῦ ἦσουν;

— Εἰς τῆς ἀδελφῆς μου.

— Τῆς ἀδελφῆς σου!.. καὶ ἔχεις ἀδελφήν; καὶ πῶς δέν μου ὡμίλησες ποτὲ περὶ αὐτῆς;

— Ἔλει ε· τώρα ἦλθε καὶ τώρα σοι ὁμιλῶ. Ἂν δὲ πάλιν δέν με πιστεύῃς, εὔκολον νὰ βεβαιωθῇς· πηγαίνομεν μαζί, ὅποτε θέλεις καὶ βλέπεις ἂν λέγω ἀλήθειαν.

— Τί ν' ἀποκριθῶ εἰς αὐτά, φίλε μου;

— Βέβαια, βέβαια.

— Κατεπραΰνθην· ἐκάθησα πλησίον της· ἔλαβα τὴν χεῖρά της καὶ τὴν κατεφίλουν, τὴν κατεφίλουν ἀδιακόπως· ἤθελα νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας της, νὰ ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν ἄδικον ὑπόνοιάν μου, νὰ κλαύσω, νὰ ἀπομάξω διὰ φιλημάτων τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἔβλεπον ἐπὶ τῶν ὡραίων αὐτῆς ὀφθαλμῶν· ὅτ' αἴφνης ἡ θέα τοῦ ψελλίου τῆς χειρὸς ἦν ἐκράτουν καὶ ἐφίλουν, μοὶ γεννᾷ μίαν ἰδέαν· καὶ εὐθύς, πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν νά με ἐννοήσῃ, ἀνοίγω διὰ τῆς ἑτέρας τὸν λοβίσκον καὶ τί εὑρίσκω;

— Τὴν ἄσπρη τρίχα;

— Μάλιστα· τρίχα μαύρην σὰν τον Διάβολο.

— Τί εἶναι αὐτό; εἶπα ἔξαλλος ὑπὸ θυμοῦ, δεικνύων τὸν λοβίσκον.

Καὶ ἐκείνη μὲ εἰρωνείαν Σατανᾶ:

— Ναί, φίλε μου, ἡ ἄσπρη σου τρίχα ἤρχισε νὰ γεράζῃ 'ς τὰ μάτιά μου καί την... ἔβαψα.

ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ Κ. ΑΣΩΠΙΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΣ ΤΟΜΟΣ
ΤΩΝ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ:
Ἄδετος δρ. 5. — Δεδεμένος δρ. 7. — Ὁμοῦ Α' καὶ Β' τόμ. δεδεμέν. » 12,50

Δήξαντος ἤδη τοῦ Β' ἔτους, παρακαλοῦμεν τοὺς κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον Γ' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των, καθότι διακόπτεται ὁριστικῶς τὸ φύλλον εἰς πάντα μὴ πρὸς πληρώσοντα.